

צווייטע - חתונה

ע"א א"ח סדרה

סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו. סגס ויש (כב) לשלוח מנות
 (ח) ביום ולא בלילה (מדברי הרא"ש פ"ק דמגילה) ואם שולח מנות לרעהו והוא אינו רואה לקבלם
 (כג) או מוחל לו (כד) יאל (ט) ואשה חייבת במתנות לאבינוים ומשלוח מנות כאיש ואשה תשלח
 לאשה ואיש לאיש אבל לא בספק שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבאו לידו (כו) ספק קידושין אבל במתנות
 לאבינוים (כו) אין לחוש:

ג"אור הלכה תרצ"ג

ס"ת כדחתיה בסיון ל"ו לענין תפלה פ"ל:
 * ליתן לפתת וכו'. כסחפקתי מהנס לאביון חי מהני פ"ט להחזיר ומשנות
 מנות לא מהני כי מוטע מאלל ומשקט בשמתו כפורים ומחלות
 השקל אם מתקין לעניים יואין ידי מתנות לאבינוים [פמ"ג]: * לשני
 עניים. ולא יתן לפס קודם שריש דלמא אכלי לכו קודם פורים [מ"א]
 נכס במחור] ומנהג הפולס ליתן קודם פורים חף דמתנות לאבינוים מלתו
 דוקא ביום פורים ל"ל דפ"כ טתן שתי מתנות לאבינוים גס ביום פורים וגם
 יום הרבס פורים החוזרים על הפתחים כפורים [מחלות השקל]: * ו"א שיש
 ליתן וכו'. ועני כפתרנס מן כדקס ל"ע אם מתנייב ליתן מחלות השקל
 [פמ"ג]:

לסעוד אללו: (כב) לשלוח מנות ביום. וה"ה מתנות לאבינוים אם
 לא שקיים המנהג דשלוח מנות לאיש אחד ומתנות לשני אבינוים ביום
 אין ל"מ כמה סעודה להוסיף עוד בלילה: (כג) או מוחל לו. ר"ל
 הקטן מותר יאלל. חתמה ע"ו: (כה) וא"ה

ירח הלחן תרצ"ג

שהם על שלחן אחד לא יצא בזה ידי חובת שני
 אבינוים דכאחד חשיבי והייב ליתן דווקא כפורים
 עצמו אבל קודם פורים אפילו נתן ספורש על פורים
 אינו פועל דוהו חובת היום דווקא ופשוט הוא דא"צ

ירח הלחן תרצ"ו

ג יראה די דלצאת לדרך מביתו כפורים אינו נכון
 דעיקר שמחה הוא עם בני ביתו כדכתיב ושמחת
 אתה וביתך במעשר שני וברגלים כתיב ושמחת אתה
 ובנך ובתך אם לא שהנסיעה נחוצה היא לו ומצוה
 להיות פורים בביתו עם אשתו וורעו וגם הנוסע
 בדרך והוא מוכרח לעמוד באיזה מקום לקריאת
 המגילה יראה לעמוד גם איזה שעות ולקיים סעודת
 פורים ומשלוח מנות ומתנות לאבינוים ואינו פועל
 מה שבביתו נותנים בשבילו ואפשר דבמתנות
 לאבינוים יצא אבל בשלוח מנות שלא בפניו ווראי
 דלאו כדום הוא:

איזה מקובלם ק"מ ע"ה

ח"ל הריטב"א ואין מדקדקין בדבר פרש"י אין מדקדקין בדבר
 למר דיים בפתוח והמוסר יפול ליים של לדקה אבל לוקחין
 פגלים לרוב בכל המשות ואחר שיפסיקו לאכול כפורים המתיר ימכר
 ויפול ליים של לדקה ע"כ. וכן אמרו כוסספחא אין מדקדקין
 במשות פורים אלא לוקחים את הכנגלים לרוב ושוחטין אותן וואכלין
 והמתיר יפול ליים של לדקה. אבל בירושלמי בפ"ק דמגלה אמרינן
 אין מדקדקין במשות פורים אלא כל הטעם את ידו ליטול טחנין לו
 כלומר שאין מדקדקין בדבר למר אם הוא עני ורואי ליתן לו אם
 לא אלא טעמי לכל אדם שיבא וימבע שאין יוס זה מדין לדקה
 כלבד אלא מדין שמחה ומטע סהרי חף כעשירים כתיב ומשלוח מטע
 איש לרעהו ואומרים רבותי ז"ל כי מטעם זה נהגו ליתן משות פורים
 חף לבני דכוון טחנין ליתן לכל אדם אם לא נתן לבני איבא
 איבס וקי"ל מפרנסין עניי גוים טס עניי ישראל מפני דרכי שלום
 שילכך בין מה שאמרו כוסספחא ובין מה שאמרו בירושלמי הכלל אמת
 וייב בין הוא בכלל לשון אין מדקדקין בדבר. ע"כ:

כ"אף ע"ב מא"ה

מנה איש לרעהו: מן החייב להלק לעניים ביום ופורים. אין פורחין משני עניים נתן לכל אחד מתנה אחת או מעות או
 סוף חכשל או מיני אכלין שואמר ומתנות לאבינוים שתי מתנות לשני עניים. [ג] ואין מדקדקין במעות פורים אלא כל
 ותשמיש ידו ליטול נותני לו. ואין משנין מעות פורים לדקדק אחרת: ין שטוב לאדם לדברת במתנה אבינוים מלדברת
 במעודתו

מגן אברהם נ"י קצ"ד

* חקקס: א אכל לא כפרוטינו אם אמרו
 ק"ח דלא כרים: ב אין קרין ט סלל.
 סללו סקדי ס' ולא סקדי פרטס אכל סכא
 שח"ית משב"עין לסכ"כ ולחן לחתן
 כחטילין פד אחר קריתת סמנ"ל [מס"ת
 מכא"ס]: ג מלין קידס גכתי' [וששון
 וו מילס]:
 תרצ"ד א ל' פגזת סגלו ולא סגל
 משות מסגר [סליס] וחס
 כל לכוסיף סוסף סגל מסגר [סכריל
 כחשו"ס ר"ן] וכמוכ כגלור דלא יתן לס
 קודם פורים דלמא אכל לא קודם פורים:
 ב כליל פורים. ונמדינתו סחנין כשחית

לחם משינה

ומנים. הלכות מגילה פ"ב

בסעודתו ובשלוח מנות לרעהו. שאין שם שמה גדולה ומפארה אלא לשמה לב עניים
 ורחמים ואלמנות ויתים. שהבשחה לב האמלים והאלו
 הוחה לשכינת שטאמר להחיות רוח שפלים ולהחיות לב
 כדכאום: רח"ל ספרי הגביאים וכל הבתולים עתידין